

שבעת הימים

אורי אבנר

האסמכתא של בןגוריון

"לאיש מבין 105 המסתננים שגורשו מאברגוש לא היתה אסמכתא להישאר במדינת ישראל!" אמר מר בןגוריון בוויכוח על מיבצע הסריקה בכפר. זה משפט קלאסי. ראוי הוא שיזכר.

אסמכתא! מה לא תעשה המדינה בגלל האסמכתא? מה כוחם של ההגיון. השכל הישר, הרגש האנושי מול מפלצת-אימים ניירית זו?

בשעה שעוני מלחמה עולמית נע-רמים באופק מעונינים אנחנו יותר מבכל שעה אחרת בשלום עם שכנינו. בלעדי שלום זה יהיה המורח התיכון שהיקרב למעצמות הזרות, ונגוע, מן הסתם, ברעב ("העולם הזה" 664).

מהו הגשר לשלום? אותם הערבים (הר"ב) בים בסתר, המעטים בגלוי המבינים את הצורך בו. הסמל לכל הערבים ה-אלה: הכפר אברגוש.

כגיטטה ראשונה לעידוד כחות השלום (והרי אצלנו יש לגיסטות ערך רב עד אין ערוך מכל ההצהרות המנוסחות) יכלה הממשלה להציג לעיני העולם הערבי דוגמה מאירה: להכריז כי אברגוש יהיה הכפר היחיד אשר לבני משפחותיו מותר לחזור לבתיהם (שהגברים נשארו בהם בימי הקרבות). הדבר היה מכה גלים: יודעים היהו דים להעריך את יידיהם. משמע שכדאי אולי להיות ליידיים.

אלא מה? היתה חסרה האסמכתא. לכן הקיפו חיילים ושוטרים את הכפר עם שחר (האין זה מזכיר משהו?) בכדי לשלוח את הנשים והילדים חזרה אל מעבר לגבול, בצרופ הודעה: כך ייעשה לאיש אשר מדינת ישראל רוצה ביקרו!

היוד! הריבנות הלאומית שלנו ניצלה ואתה גם "הקו" הבןגוריוני. אבל מה בנוגע לשלום, אנושות, ו-בטחון?

ריבוי טבעי - ובטחון

כבר הודענו ("העולם הזה" 664) כי הגוש הדתי עומד לצאת בהתקפה כללית למען הריבוי הטבעי ונגד חוקי יות האמצעים למניעת ההריון. לכאורה נאה הם דורשים. כיצד נעמוד מול המה בול הערבי ללא ילודה גדולה? כמה נמלא את גדודי צבא-ההגנה בעוד 18 שנה?

אלא שכל אלה דברי-הבל. הימים בהם קבע מספר החיילים את גורל המל-חמה חלפו זמן. לא המספר קובע - קובעת הרמה התרבותית והטכנית. צבא-ההגנה עמד מול צבאות הערבים בודאי לא הודות לעדיפות מספרית (שלא היתה לו) אלא הודות לרמה הגבוהה יותר של החברה העברית והאדם העברי.

משפחה המגדלת תריסר ילד ואין באפשרותה לתוך כראוי אף אחד מהם, ומשפחה המגדלת רק שני בנים אך נותנת להם מנוח בשפע ותינוך גבוה - מי עדיפה מבחינת המדינה? זו המגדלת בנים מעטים אך מפותחים יותר.

500 מליון סינים מזרעב לא יצחו (לבדם) 150 מליון אמריקאים המייצרים פצצות אטומיות (הודות לרמת-מחיתם הגבוהה יותר). זה ברור גם להדיוט. אלא שההגיון הצלול ביותר אין בכוחו לעמוד מול אמונות-הבל, שהיה להן יסוד לפנים, בימי החרב והקשה, אך שרכשו לעצמן בינתיים חזקה כמעט דתית על המוחות.

לא מספר הבנים קובע את גורל המדינה. קובע מספר הבנים הרוכשים השכלה גבוהה וליכונית. המקבלים מוון כדי לפתח את גופם, והוכים בחינוך אמתי של האופי. מבחינה זו אין המאון שלנו חיובי ביותר.

כשר למהדרין: תעודת הרבנות, קופסאות של בשר כשר ושעוני "טיטו" שייצאים בבית המכס בחיפה אחרי התגלותם (ראה מדור פשעים).

על נושאים ספורטיביים. יתכן שהציון רים עצמם כבר אושרו ואף על פי כן ברצוננו למסור למר רמזו שורה של מוטיבים שהקהל אינו רוצה לראות על הבולים החדשים: (1) שלד של מת-גושש מתיוון מימי המכבים; (2) דיס-קוס מעופף מימי מתושלח; (3) מוט של קפיצה לגובה שנתגלה בחפירות בחרבת מושבערה; (4) יידיעות אחרות-נות"ם... כמקצוע הטוב בארץ היה יכול להחשב המקצועי, שהיה מאחד בתוכו את מידת עמלו של הפקיד הממ-שלתי, את הכנסותיו של הנהג, ואת החיפשה השנתית של המורה ("מעריב")..

קמטה פרצה בשבת שעברה בשעת תחרות כדורגל באיצטוד בין קבוצת כדור-רגל של מכבי תל-אביב לקבוצת מכבי בבאר-שבע. שבע משחקני קבוצת באר-שבע נפצעו קל, נחבשו במקום וחזרו לבאר שבע. ("חרות")... המשטרה מודו-עה את הפרט הבא ביומנה: יהודה קיש ציינסקי שלל העדרו הודיעו בתאריך 12.1.50, חזר לביתו. נתברר כי בעת היעדרו ביקר בכאריס ("חרות")..

יצרני הסרטים הורזים בהוליווד מת-ערכים במלחמת המזרח-הרהיק ללא בזבוז זמן. ביום השלישי לאחר שפרצה המלחמה הוגשו למשרד לרי-מוש שמות סרטים, חמש תביעות לשיר מוש בשמות הבאים לסרטים שטרם הוסרטו: "קוראיה", "דרום קוראיה", "משבר בקוראיה", וכן "פורמוזה" ו"הר-דריסין" שאר ארצות אסיה בתור... הסוציאליסטים בבלגיה קונים את כל המשרוקיות שאפשר להשיג כדי להי-ביע בעזרתן את מחאתם כשהמלך ליאר-פולד הגולה יחזור לבירת בלגיה... משרד חדש הוקם בקריה ושמו: "מש-רד" ו"ו". משרד "מסחר ותעשייה" היה שמו קודם. במסחר אינו מרבה לעסוק, אף בתעשייה אין ידו רכה ביותר, נשאר רק ה"ו", המחר מסחר ותעשייה. ("ה-ארץ")... מעשה ביהודי שקנה דג מלות, שהחנוני עטפו בנייר. בבואו הבין תה ראה שנייר העטיפה אינו אלא גליון טופס של שפנס הוי כשהוא בשלמותו, מעמוד 3 ועד עמוד 10. ללא כל שגיאות דפוס ושבושי הדפסה. חסרה רק העטיפה הכחולה ותחיתו של שר-הפנים... כנראה שהחותרת "למטרות-שונות" בעמוד 9 שבפנסק הנהוי כוללת גם שמוש לעטיפת דג מלות. ("הצופה").

מתעוררת גם ביחס לחסינות. חברי הכנסת מחוסנים (כלומר: מוגנים מת-ביעות משפטיות על הוצאת דיבה וה-אשמות פליליות) בפני מעשים שעשו ודברים שדיברו בכנסת עצמה. אחרת לא יוכלו למלא תפקידם ללא פחד מפני הממשלה. אך אם מחר יעליל חבר-כנסת עלילות זדוניות על אדם פרטי - האם יהיה מוגן מפני החוק?

האמנם נישא חבר-כנסת מעל לה"ה מון הפשוט" (ששלח אותו לכנסת)?

נשואין בלי רב

מר ראובן לידנסי, כוהן עדת המ-טבלים בירושלים, מנהל את עסקיה ה-רוחניים של עדה דתית המונה רק כמה מאות נפשות. לפי מספר הזוגות שה-שיא צריכה עדה זו להיות שטופה בפולגמיה. אלא שרוב הזוגות שביקשו את כבוד הכותן לבצע את הטכס לא היו נוצרים כלל, כי אם יהודיים טהור-רים או זוגות "מעורבים".

מה הענין? בארץ עוד קיים חוק (מימי התורכים) המתייר רק לכהנידת מוסמכים לבצע טכסי נשואים. אין בא-רק אפשרות מעשית להינשא נישואין אורחיים בפני פקיד ממשלתי. אם יר-צה איש הרשום כיהודי לשאת אשה מהעדה הקונפוציאנית, למשל, יצטרך אחד משני הנאהבים להמיר את דתו-או לוותר על הטכס.

זו ארצנו

כדי לעשות נפשות לעצומה לאסור הנשק האטומי, הציג בעל חנות לצעצועים בירושלים בחלון הראווה רשימה של אנשי רוח אשר חתמו על העצומה. באותו חלון ראוה מוצגת, בהבלטה יתירה, גם - מכונת ירייה. "גירוסלם פוסט"... נתבשרנו, כי לרגל המכבייה השלישית יזכה אותנו דואר-ישראל בסדרה של בולים חדשים

יתקדש ויתגדל - רבוננו הסקנדל

(עתונאי אנגלי בא לישראל לבקש שערוריית, ונתאכזב - מתוך העתונות)

יש יורים ברונזים ותוקעים בכרסם יש צדים בקירות אריות רבי הוד; אף אנגלי. כתבו של צהון מפרסם. הופיע אלינו סקנדלים ללכוד.

הוא חקר ונדש במקומות מחשפים: הוא עבר ובלש בעשן מרוחיים: הוא פשפש בקריה אף מאוס לא גלה. -

אף לא שרוף מתחוני נצרת-מקהלה.

הוא שאל: אי זדים מנפצי קדקדים? אי רוצחים, גנבים, ופשוט שודדים אי גברות המוכרות את גופן? בלמון? וצנו לו - אינם. בא עד גפשי מימון.

פנשתי. וואמר: "הנשים כאן (נולות) מתעסקות בפוליטיקה, לא בכיליות. אנכי מאקוב מדכא ואמלל. אין סקנדלים. וזה לצממו הוא סקנדל!"

ואמרתי: "קילנה, קף אל תדאב. אל תתור בפנה התקרב ותקשב. ותגוס דעתך. בין שוכני זה תתור סקנדלים צפים כמטוסי מטאור."

מחירי העשון הצלו - סקנדל. רשיונות תיבוא הגבלו - סקנדל. המסיים הם פשוט תוצעה - סקנדל. בתי גלקסה לצבא - סקנדל."

והוספתי: "הפשת תמיד במסתור. אף אצלנו סקנדל מחיב את האור. מכל בית ורחוב הוא זועק קרמה כי הוא נכס נקבד בין נכסי האמה".

יסעיהו לוט

אנשים מחוסנים

היכן מקומו של חבר-כנסת? יש הסבורים - בכנסת. הרי משל-מים לו משכורת (לא רעה כל-כך) למען יאזין לנאומים משעממים וישמעם אח-רים בנאומיו, יטיח מלים גסות בפני יריביו ויריים את ידו כשמפלגתו תצוה עליו להרימה.

אלא שיש צירים שהכנסת אינה מספקת את יצר-פעילותם. אלה מצאו להם התעסקות נוספת: הטרדת פקידי-ממשלה (עסקים) במשאלות פרטיות וצברורות, שתדלנות למען מוסד פלוגי ואדם אלמוני.

התוצאה: פרוטקציה בקנה מידה דתב. מפלגות (שיש להן חברים בכנסת) משיגות לעצמן ולחבריהן רשיונות ו-זכוונות (וגם אספקה) אשר אנשים פרטיים עוד אינם יכולים לחלום עליהם. זה בנוגע להגינות. ואולם השאלה